1983, CEL MAI PRODUCTIV AN DIN

Parcurgînd cu brio traseul calificării

ECHIPA ROMÂNIEI PREGĂTEŞTE, ACUM, „PARISUL“ ('84) ŞI „MEXICUL“ ('86)

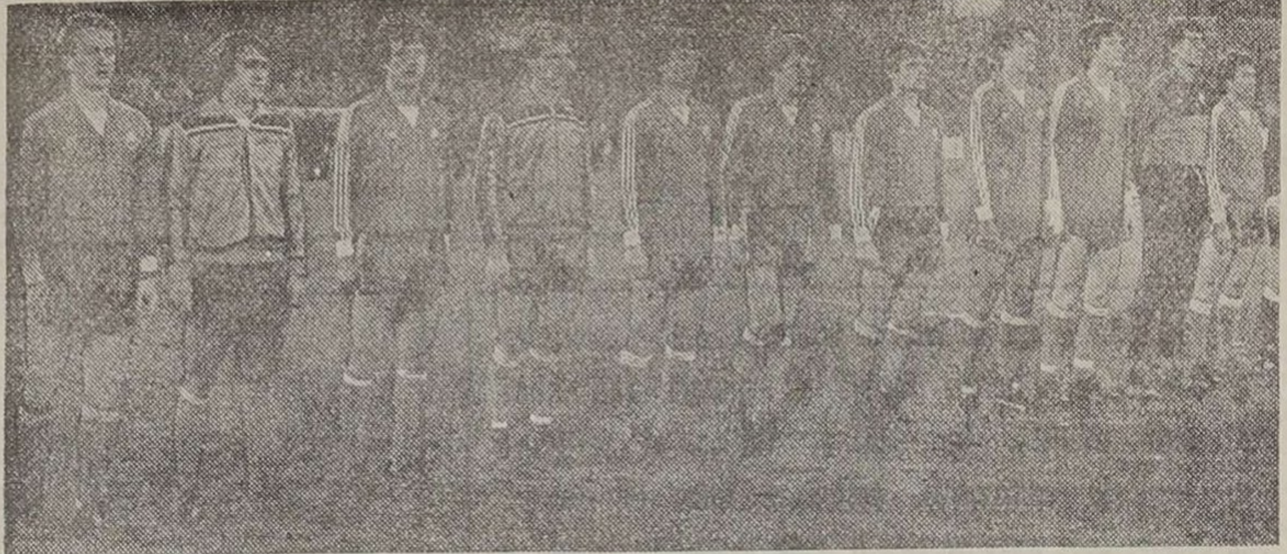

Bratislava, 30 noiembrie. Ne mai despart 90 de minute de calificarea în turneul final al C.E. De la stinga la dreapta : Ungureanu, Negrilă, Rednic, Geolgău, Gabor, Bölöni, Klein, Cămătaru, Iorgulescu, Lung, Ştefănescu.

..Memorabilă, pentru toţi iubitorii fotbalului din ţara noastră, acea zi de 30 noiembrie 1983 cînd, la capătul dramaticei partide cu Cehoslovacia, disputată la Bratislava, echipa naţională a României a obţinut dreptul de participare la turneul final al campionatului european ! Un succes de prestigiu al mişcării sportive din ţara noastră, o performanţă cu larg ecou în arena internaţională. Într-adevăr, la puţin timp după ultimul fluier al arbitrului ungur Palotai, telexurile, teleimprimatoarele agenţiilor de presă au făcut cunoscută lumii întregi isprava echipei române. Ziare prestigioase de mare tiraj i-au apreciat, de asemenea, excelenta ei comportare în cea mai grea serie eliminatorie. „HAI ROMANIA, HAI LUCESCU!“, iată, de pildă, titlul comentariului publicat în cotidianul de specialitate „Deutsches Sport Echo“, care apare la Berlin, în R.D. Germană.

Scurtă istorie

O zi de neuitat, fireste, aceasta a calificării, posibilă însă si prin antecedentele ei. Să le reamintim.

...La început a fost victoria obtinută, pe propriul teren, în dauna Ciprului, doar la scorul de 3—1. Un start ezitant al noii reprezentative de fotbal a României dar un rezultat pe măsura sanselor acordate ei de specialiști.

...Tricolorii au continuat cu un 2—0, realizat la București, în compania Suediei, alcătuită pe scheletul lui I.F.K. Göteborg, detinătoarea la ora aceea, a Cupei U.E.F.A. Deși prin această victorie România reusea o premieră în palmaresul jocurilor cu formatia nordică, tehnicienii vorbeau, pe bună dreptate, de Italia si Cehoslovacia ca despre protagonistele seriei.

...Apoi, la 4 decembrie 1982, senzatie la Florenţa ! România si tinerii ei antrenori, Mircea Lucescu si Mircea Rădulescu, fac abstractie de aprecierile specialistilor si scot un 0—0, în 10 oameni din min. 65 (cînd arbitrul francez Konrath s-a pripit să-i arate lui Ţicleanu cartonasul rosu), în disputa cu campioana lumii.

În grupa noastră, aceasta a fost ultima partidă a anului '82. Rossi, Zoff, Gentile, Cabrini si ceilalti „mundiali“ anunţă vendetta, dar, la 16 aprilie '83, tricolorii își trec în palmaresul lor un nou **rezultat-premieră : victorie asupra Italiei**, la Bucuresti, printr-un gol, sut năpraznic al lui Bölöni, pe care, se spune, Zoff aproape că nu l-a văzut.

Prima înfrîngere a Squadrei Azzurra într-un meci oficial, de la cucerirea titlului de campioană a lumii, atrage atentia asupra învingătoarei ei, echipa României, instalată la sefia grupei. **„Dacă am învins o campioană mondială, proaspătă detinătoare a trofeului, de ce n-am depăsi si o fostă campioană europeană-?“** — isi spun probabil, selectionabilii nostri si deconectarea lor prematură, la jumătatea întrecerii, se va traduce, la 15 mai, pe acelasi gazon, cu un esec în meciul cu Cehoslovacia, care, împreună cu Suedia (ambele cu +3 în clasamentul adevărului fată de România, cu —1) devin echipele cu sansa întîi ! A fost o înfrîngere usturătoare din care însă tricolorii si antrenorii lor au învătat mult. Proba ? La proxima ei evolutie (9 iunie '83), formatia României întrece Suedia în fief-ul acesteia ! La finele unei portiuni dificile în cursa calificării, cu trei meciuri sustinute, la un scurt interval, în compania „celor 3 mari“, clasamentul adevărului se prezenta astfel : **Cehoslovacia +3, România +1, Suedia +1.**

...O bună parte din stagiunea de toamnă, conform programului stabilit, România e... spectatoare. „Asistă“ la meciul Suedia — Cehoslovacia (scor 1—0) si succesul gazdelor îi convine ; „urmăreste“, apoi, întîlnirea Italia — Suedia si, fireste, victoria oaspetilor (la un scor, 3—0, de nimeni scontat) o descumpăneste. „Italia, sau, mai bine zis, noua echipă a lui Enzo Bearzot — calculează Mircea Lucescu — a pierdut acasă la ea, cu atît mai putin nu va fi în stare să ia punct, în deplasare, de la Cehoslovacia. Înseamnă că totul depinde acum numai de noi ! **Pentru a depăsi Suedia, instalată în fruntea seriei, cu 11 puncte si +9 la golaveraj, va trebui să învingem pe Cipru, la Limassol, si să scoatem măcar un punct în ultimul meci, cel de la Bratislava“.**

Greu, extrem de greu de realizat acest ultim „tur de fortă“, dar nu imposibil. Si ultimii metri ai acestei formidabile curse, în care numai unul singur cîstigă, sînt parcursi de tricolori cu o vointă de fier. În Cipru, Bölöni înscrie golul victoriei, apoi, la Bratislava, Geolgău deschide scorul pentru ca echipa lui să fie sigură de remiza care îi este suficientă. România, echipa cu sansa a 4-a la start, detronează **„pe potou“, Suedia, încheind întrecerea în fruntea celei mai dificile grupe !** A fost, într-adevăr, foarte, foarte greu, dar cu atît mai plăcut. În „vestiarul bucuriei“, de sub stadionul lui Slovan, răzbătea de afară bucuria de nestăvilit a miilor de suporteri români, veniti să-si încurajeze echipa de inimă.

Concurenţă stimulatoare, ambianţă prielnică performanţei

Cercetind „fisele de concurs“, vom vedea că, pe parcursul întrecerii, antrenorii M. Lucescu si M. Rădulescu au folosit 26 de jucători. Un număr mare la prima vedere, mai mult de două echipe, pe deplin justificat, însă în cele din urmă, de următoarele considerente :

— timpul scurt avut la dispozitie de antrenori (de la data preluării conducerii tehnice — noiembrie 1981 — si pînă la primul meci oficial, cel cu Cipru, la 1 mai 1982) pentru cristalizarea unei formule de echipă, potrivit cu ideea de joc preconizată ;

— **înaintea startului oficial în preliminariile C.E., ca si după aceea, s-au înregistrat numeroase indisponibilităţi, cauzate de accidentări** (Klein, Ştefănescu, Cămătaru, Balaci, Ţicleanu, Andone) **sau de suspendări** (Ţicleanu) ;

— **iesirea temporară din forma sportivă a unora dintre titularii initiali, ca de exemplu Gabor, Geolgău, Iorgulescu s.a. ;**

— În sfîrșit, dar nu în cele din urmă, acest lot lărgit se explică si prin dorinta firească a conducerii tehnice de a crea o **concurentă stimulatorie pentru unele posturi — într-o atmosferă de lucru prielnică performantei înalte** — între jucători cu state mai vechi de serviciu în echipa reprezentativă si fotbalisti tineri, dornici de afirmare, avînd, bineînteles, girul talentului.

A rezultat, astfel, o echipă omogenă atît din punct de vedere tehnico-tactic, cît si sub aspectul puterii de luptă, care în cele mai multe din meciuri si-a păstrat „coloana ei vertebrală“ : **Lung — Stefănescu — Bölöni — Balaci — Cămătaru.** Un „ax central“ de ridicată clasă internatională care a actionat sincron cu nu mai putin valoroasele piese **Rednic, Iorgulescu, Ungureanu, Ţicleanu, Klein**, cei care au alcătuit, în linii mari, grupul jucătorilor titulari.

Pe fondul concurentei stimulatorii, care a condus, în ultimă analiză, si la **însușirea în bloc a ideii de joc**, indisponibilitățile ivite în rîndul unora dintre titulari nu au afectat omogenitatea tehnică, tactică, psihică. Nici în partida cu caracter decisiv, cum a fost aceea de la Bratislava, în care o mutare fortată în aparentă (Rednic — în rol de mijlocas, în locul lui trecînd Negrilă) s-a dovedit eficientă si extrem de utilă.

Supleţe tactică în „duelurile“ purtate cu Arnesson şi Havranek

Desi calificată cu brio, n-am face un serviciu echipei noastre nationale si antrenorilor ei dacă acum, la ora bilantului, n-am reaminti faptul că sub **aspectul ideii de joc lucrurile n-au mers cum trebuie în unele meciuri, chiar dacă, finalmente, rezultatele i-au fost favorabile.** Ne referim la jocul de la Hunedoara, cu Cipru (cînd desprinderea pe tabela de scor s-a făcut după multe emotii), la prima mansă cu Italia (cînd, speriată de faima partenerei, formatia noastră s-a lăsat prea mult dominată si în repriza de egalitate numerică), ne referim, în sfîrsit, la jocul disputat si pierdut, acasă, cu Cehoslovacia. Dar modul de abordare a acestui joc cu fosta campioană a Europei s-a corectat si i-a prilejuit o strălucită revansă, în planul strategiei ca si al tacticii speciale, lui Mircea Lucescu. „O pradă usoară în mîna mea, acest foarte tînăr tehnician, care vine la Stockholm după o înfrîngere pe propriul teren. Așa și-o fi spus Arnesson. Atacurile echipei sale aveau însă să se spargă cu regularitate de un sistem defensiv întărit, în axul central, în „cîmpul adevărului“, cu **Stefănescu, Andone** si **Bölöni.** A fost suficient ca echipa Suediei să se deschidă în cîteva rînduri pentru ca „pionul avansat“, **Cămătaru**, să fructifice una din ocaziile avute la dispozitie. Contraatacurile fulgerătoare, alternate cu momente de păstrare a mingii au constituit lectia pregătită în mod special pentru Stockholm.

◆◆◆

Cea mai mare performanţă obţinută vreodată de echipa Dinamo

SENZAŢIONALA ELIMINARE A CAMPIOANEI EUROPEI !

Secvenţă, cu Augustin în rolul principal, din seara victoriei dinamoviste în faţa campioanei Europei.

A 35-a aniversare a clubului Dinamo, sărbătorită în acest an, **a fost onorată cu cinste de echipa de fotbal.** Putem spune că a fost cel mai reusit an al sectiei de fotbal a clubului din sos. Stefan cel Mare. În vară, al 11-lea titlu de campioană natională a poposit în vitrina clubului. O performantă care situează pe Dinamo în fruntea listei echipelor noastre cîstigătoare de titluri nationale. Acest frumos succes a fost urmat de participarea în C.C.E., competitia nr. 1 a celor mai valoroase formatii de club din Europa.

Fiind o prezentă obisnuită în C.C.E., Dinamo Bucuresti a bătut de mai multe ori la poarta marii performante în aceste atît de pasionante dispute, dar fără ca ea să i se deschidă... Ne amintim, în primul rînd, de acea „infernală“ dublă mansă cu Inter-ul lui Helenio Herrera, cînd, la Milano, o mare ratare a lui Frătilă a privat pe campioana noastră să ajungă în „înalta societate“ a formatiilor de club de pe bătrînul continent. Revansa cu Inter a venit peste ani si nu putem uita acel 1—1 de la Milano, urmat de 3—2 la București. Păstrăm încă vii în memorie eforturile dinamovistilor din aceeasi întrecere a C.C.E. de a depăsi pe campioana Cehoslovaciei, Dukla Praga, fapt împlinit ca urmare a unei evolutii remarcabile, 2—0 pe arhiplinul stadion „23 August“ din Capitală si 1—2 în „Orasul de aur“ de pe Vltava, cu acel gol splendid al lui Ţălnar. Stopată de Aston Villa, echipa noastră campioană a... strîns din dinti si a luat-o din nou de la capăt.

A urmat editia 1983—'84 si, odată cu ea, Dinamo a devenit un nume de rezonantă în întreaga lume, prin senzationala eliminare a actualei detinătoare a C.C.E., arhicunoscuta Hamburger S. V. Chiar dacă sortii au surîs din startul competitiei jucătorilor dinamovisti, ei avînd ca adversară, în primul tur, pe campioana Finlandei, Kuusysi Lahti, de care a dispus în ambele manse (1—0 la Lahti si 3—0 la Bucuresti), în continuare „Zeiţa Fortuna“ si-a întors fata... de la echipa noastră campioană si a decis : Hamburger S. V. Nimeni alta decît campioana Europei, cea care astă-vară întrecea la Atena pe „bătrîna doamnă“ din Torino, Juventusul lui Rossi, Platini, Boniek si al altor mari vedete. Hamburger S.V., multipla campioană a Bundesligii, un „11“ de mare calibru, condus cu măiestrie în teren de tenacele Magath si, din afara lui, de celebrul antrenor Ernst Happel.

Cine i-ar fi acordat sanse lui Dinamo în această confruntare, care părea evident dezechilibrată ? Nimeni, absolut nimeni. Poate doar cei mai fanatici suporteri. Dar antrenorii si jucătorii echipei Dinamo, au crezut... Si de la aceste premise a pornit totul. Adică cea mai strălucită performantă a lui Dinamo în disputa cu... Europa competitiilor de club.

Acele minunate seri ale zilelor de 19 octombrie (de la Bucuresti) si 2 noiembrie (la Hamburg) vor rămîne de neuitat. Ele au fost scrise cu majuscule de presa sportivă de pretutindeni. Si era firesc, pentru că scorul general de 5—3 (3—0 si 2—3), favorabil lui Dinamo a fost realizat într-o manieră de joc net superioară a echipei noastre. Eliminarea lui Hamburger S.V. a însemnat pătrunderea lui Dinamo în rîndul celor mai bune echipe din Europa. Promovarea în sferturile de finală ale C.C.E. este deopotrivă meritul antrenorilor Dumitru Nicolae-Nicusor si Cornel Dinu, ca și al tuturor jucătorilor dinamovisti (Moraru, Rednic, Andone, Al. Nicolae, I. Marin, Stănescu, Multescu, Augustin, Custov, Movilă, Ţălnar, Dragnea și Orac) care au pregătit ambele meciuri în profunzime, pînă în cele mai mici amănunte. „Dosarul Hamburg“ a cuprins aproximativ 300 (!) de pagini defalcate pe capitole. Un dosar din care cei doi antrenori n-au omis absolut nimic, pornind de la maniera de joc a adversarului, în ansamblu si pe compartimente, prezentînd caracteristicile fiecărui jucător vest-german, trecînd prin „filtrul“ teoretizărilor sau al videomagnetoscopului, fiecare miscare, fiecare gest, fiecare calitate sau deficientă ale lui Stein, Kaltz, Magath, Hartwig, Schatzschneider și ale celorlalti componenti ai campioanei R. F. Germania.

Asa s-a scris, în această toamnă, una dintre cele mai frumoase file din istoria fotbalului românesc, senzationala calificare a lui Dinamo în sferturile de finală ale C.C.E. însemnînd si un important stimul moral pentru echipa natională în dificilele ei partide — trecute cu brio — cu Cipru si Cehoslovacia, care au dus tricolorii la turneul final al C.E. din Franta.

Autoarea unei splendide si de mare prestigiu performante internationale, Dinamo a fost, în anul 1983, un adevărat... element dinamic al întregului nostru fotbal. Drept pentru care merită cu prisosintă calde felicitări.

La sfîrșitul turului, Dinamo si-a îmbogătit palmaresul si cu titlul — simbolic — de campioană de toamnă.

Dar să privim si în viitor și să-i urăm : mult succes în dubla confruntare cu Dinamo Minsk !

Gheorghe NERTEA